

A materiali non processit de materia, ut opponitur quiditas. At Arifl. 7. Primi phis. tex. cō. 28. contra Platonem inquit. Quod palam quia non portet quas exemplum speiem probare, maxime enim in his exquirerent formae, nam substantiae maxime haec sufficiens est generans facere, & speciei causa esse in materia, omnis vero iam talis species in his carnibus, & osibus callias, & fortis, & diuersa quidem propter materiam, diuersa nāc, id est uero specie, nā individua species. Patet autē manifeste q̄ materia sumitur pro subiecto generationis, in tali enim est forma generans. Et confirmatur auctoritate Auer. ibidem cō. 28. ubi expresse dicit in Calce cōmentari exponens allegata uerba. D. dixit, sed ut generans positi, fed sufficit in generatione, ut in gerante sit potentia ad generandū formā sibi similē in materia, quā in potestate forma eius i.e. quia actio eius nihil aliud est quā extrahere illud, quod est in potentia ad actū, & erit causa in multiplicatione generabilium ab uno generante multiplicatione materialium in quas agit, & ut ipsum agere in aliud, & ut generans, & generata cum hoc sit idē in forma. Et hoc intendebat cū dixit, ut sit fortis, & callias, q̄ si generatione esset a forma separatis, non possibile esset ut ista forma essent causa eius, quod apparet, quod generans, & generata sunt duo in numero, et unum in forma. Vbi pater clarissime intelligit, quod loquuntur de materia ex cuius potentia res extractur ab agente ad actū, tale autē non est differentia individualium, immo est materia quā est subiectū generationis. Ex hoc igitur loco patet q̄ expositio istorum non est de mente Arif. Dicamus igitur istum esse propositum Theorematis intellectū, q̄ coparādo principiū distinctionū ad principiū assimilatiū materia, secundū Peripateticos, est appropriatiū principiū plurificationis, & distinctionis, forma autē est appropriatiū principiū assimilationis, unū de isto modo intelligitur etiā auctoritas Auer. 1. Meta. cō. 40. ubi habet, & dualitas in re est, ppter materiam, non tamen credas, ut multū ante nos tenuerunt materiā cōparatum ad formā respectū individualiū demonstrati, & sua unitatis numeri principiū dependere ab unitate materie, quā unitate formae, nā materia nō est una numero nisi priuatiue de se, ut scribit Auer. 2. Meta. cō. 1. 4. sed ipsum individualiū demonstrāti est hoc, & unū numero principaliter per suā formā, & ita est unitas positiva, q̄ enim scribit ad literā Auer. ubi supra dicēs. Demonstrandū igitur quā unū numero potest inueniri in pluribus, hoc quidē nō intelligitur in eo, quod est in actu, in eo autē quod est in potentia dicere est, quod est unū in numero, & cō pluriib, & non habet differentias, quibus differunt in singulis individualiū adiunīcē, & quia differentiae individualiū absunt, & carēt formis quibus inueniuntur pluralitas in numero dicitur esse unū, & quia caret forma quia res dicitur esse una numero dicitur esse cō munis rebus pluribus in numero, non quia habet formam cōmūnē, scit est in genere. Secundū igitur quod caret differentiis formarū individualiū est una numero, non quia habet formā individualiū, qua res dicitur esse una numero, & secundū per se, non in actu, & cō pluriib, & non habet differentias, quibus differunt in eadem specie in solis materialibus reperiuntur, unde etiam Cōmen. 1. Phy. com. 6. quasi ab ipsa ueritate coactus dicit, q̄ differentiae, aut sunt rerū differentiū secundū formam, aut rerū differentiū secundū quantitatē differentiā per formas nūcupans specificas differentias. Differentiae uero secundū quantitatē sunt individualiū, nam individualiū per accidens differre dicuntur & quantitas insequitur materiam, ut patet ex libro de Substantia orbis,

cap. 1. ita etiam dicit in præsenti loco in disputa in solone. 7. dubi, ubi habet. Nullum nāc individualiū ab alio individualiū distinguuntur debet ab aliqua proprietate nisi per accidens, immo individualiū ab inveniuntur distinguuntur materia. Quem locum quidam illo modo exposuerunt q̄ Auer. istam rationem innuit ibi. Q̄ uacuū multiplicatur in numero, & universit in forma sunt composita ex materia, & forma, sed anima separata non sunt composita ex materia, & forma ergo non sunt multa in numero. Syllogismus est in secunda figura, & accepit maiorem, & tacuit minorem, quia est concessa ab eis, & dicunt q̄ ibi, nullum autem individualiū quod ibi probat maiorem, & dicit nullum individualiū distinguuntur ab alio ab aliqua proprietate nisi per accidens. hæc maior pro syllogismi, sed individualiū distinguuntur materia, igitur distinctionē per accidens est per materiam, & econtra. est enim ratio in tercia figura, & maior est Aristote. in. 2. Posterior. & minor est manifesta per se, & notant q̄ sicut materia concurreat ad esse individualiū, ita concurreat ad distinctionem, sed qm̄ materia est causa per accidens individualiū necessario, tamē forma autem per se est causa individualiū, ideo distinctionē individualiū est per accidens, non tamē pure, sed per accidens necessarium, declaratū est enim in. 7. Met. 2. q̄ materia est causa quiditatis individualiū nō per se, sed per accidens, sed tamen necessarium, forma autem est causa per se totalis essentia, & quiditatis rerum, ideo essentia individualiū est per accidens à materia, & per se à forma. Sed iste bonus uir, ut sui moris est, ad pauca repescens in omnibus de facilis enunciatis. Primo quidem nō animaduertit, q̄ ille prosyllogismus non est ad maiorem, quia est in tercia figura, & illa maior erat universalis, quæ erat syllogistica, & in prosyllogismo altera præmissarum erat una indefinita, unde propter utrāq̄ causam ex iū prosyllogismi, maior primi syllogismi quæ erat universalis nō potest concludi, nam licet gratia materia quando amba pñissimæ sunt universalis, & minor est in terminis conuertibilibus, quia tunc potest redire ad primam figurā, posuit sequi conclusionē universalis in figura tertia, ut dicit Auer. in. 4. Phy. com. 42. ubi tamen non sunt sic dispositi nullo pacto sequi potest. Amplius autem adhuc non habet intentum suum, quia per talem prosyllogismum non concluditur maior rationis, quia maior illius rationis erat q̄ quacunq̄ multiplicantur in numero, & uniuersit in forma sunt composita ex materia, & forma, sed per mirabilem deducitionem tui pro syllogismi, sequitur q̄ distinctionē per materiam est per accidens, aut econtra, quid ad rem? Amplius Cōmen. in illo. p̄ syllogismo petet principium, quia arguens contra Algezelen, & Auicen. qui posuerunt animas separatas numeri differentes accipiunt in prosyllogismo, quod individualiū distinguuntur per materiam, sed hoc erat q̄ ab ipsis negabatur, immo dicunt q̄ anima illa per proprietates accidentales distinguuntur. Præterea. Bone uir quomodo dicas materiam esse causam essendi, & distinguendi tanquam principium, & causam per accidens respectu individualiū, cum hoc sit per se notum, & manifestum omnibus etiam de novo inchoantibus philosophari, q̄ materia, & forma sunt principia per se generationis, quia sunt principia per se regenerata, & remanent in re generata, priuatio autem est principium per accidens necessarium, tamen sicut patet in primo Physicæ auctuslatiōis in tex. com. 6. ubi habetur manifestum igitur q̄ si quidem sunt cause, & principia eorum quia natura sunt. Ex quibus primis sunt, & sunt non secundum accidens, sed unumquod; quidem dicitur secundū substantiam, quod fit ex subiecto, & forma, cōponit enim musicus homo ex homine, & musico quodammodo, res solles enim rationes, in rationes eorū, ubi Cōmen. dicit q̄ cum Aristo. declarauit q̄ principia sunt tria forma, & priuatio, & subiectum, incepit notificare quae eorum sunt per se, & quae per accidens. Et infra reassumens rationem quia Arif. intedit in tex. in forma inquit. Et syllogismus componitur sic. Si principia naturalia sunt illa ex quibus generatur generabile per se, & principaliter, & talis est dispositio formæ & subiecti, necesse est ut omne generabile generetur ex for-

Theorema.

N